

De bedroefde paus

Het was Kerstmis en het regende op het Sint-Pietersplein. Minder volk dan gewoonlijk: het plein halfvol en verscholen onder duizenden paraplu's. Heel in de verte: de paus, een wit figuurtje, amper zichtbaar op het balkon. Tot de camera's van Eurovision hem dichterbij trokken zodat we hem goed konden zien, klaar om op deze kerstdag de Urbi et Orbi-zegen te geven. Hij stond lichtjes voorovergebogen, normaal voor een man van 85 jaar die net weer zware dagen achter de rug had. Maar ook zijn ogen waren moe en zijn mond stond triest. Ik had met hem te doen. Hadden we hem al ooit zo gezien? Kenden we hem niet vooral als de vriendelijke paus, die bezoekers hartelijk begroet, smakelijk lacht om een grapje en kinderen teder over hun haar streelt? En nu, op kerstdag nog wel, die oververmoeide, bedroefde man? Pas op het einde van de plechtigheid, toen vanop het plein gejuich en handgeklap opsteeg, kon er een glimlachje af en een wuivend gebaar.

We weten dat deze paus, geliefd en bewonderd door de meeste gelovigen en veel niet-gelovigen, ook fel tegengewerkt wordt en zelfs uitgesproken vijanden telt in zijn eigen Kerk. We weten ook hoe zijn hart naar arme mensen gaat, naar vluchtelingen, slachtoffers van oorlogs- en ander geweld, naar al wie misbruikt wordt, uitgebuit, vernederd, naar eenzamen ook en zieken. Hij is een paus die vooral Gods barmhartigheid predikt. Dat deed hij onder meer in een boekje 'De naam van God is genade' waarin hij zich liet interviewen naar aanleiding van het heilig jaar van de barmhartigheid (2016). Hij haalt herinneringen boven en één daarvan gaat over een moeder van vier kinderen die hij leerde kennen toen hij nog pastoor Bergoglio was in Argentinië. De vrouw had hem verteld dat haar man haar verlaten had, dat ze heel soms wat verdiende dankzij interim's in het onderwijs. Maar in de perioden dat ze geen job kon vinden, bleef er alleen de prostitutie over om te vermijden dat haar kinderen honger leden. De parochie van pastoor Bergoglio hielp die moeder met voedselpakketten. Toen ze hem kort na Kerstmis weer eens opzocht, dacht hij dat het over het speciaal kerstpakket ging en zij hem daarvoor wou bedanken. 'Ja, natuurlijk, dat ook', zei ze. 'Maar ik ben vooral dankbaar omdat u mij met 'mevrouw' aanspreekt. Altijd opnieuw, terwijl u toch alles van mij afweet.'

Met dat verhaal wou Franciscus illustreren dat barmhartigheid eerst en vooral betekent dat je mensen, wie ze ook zijn en wat ze ook doen, altijd in hun waardigheid laat. Barmhartigheid betekent ook niet alleen je hart openen voor mensen in nood maar ook dat je altijd vergiffenis wil schenken. Zoals God die altijd bereid is om het kwaad dat we aanrichten, te vergeven. Franciscus: 'Jij kunt God verloochenen (...) maar God kan zichzelf niet verloochenen. (...) Hij wil niet dat er iemand verloren loopt. Zijn barmhartigheid staat voorop, is veel groter dan onze zonden. (...) God vergeeft niet alleen, Hij heeft ook compassie. Hij lijdt als wij lijden.'

En zo gaat het boekje verder. Weinig of geen theorieën over regels en dogma's.

Misschien was het niet verwonderlijk dat een grootmoedig man zoals Franciscus, er zo getrokken en triest uitzag op kerstdag. Het kan niet anders dan dat hij, kijkend naar wat er in onze wereld gebeurt, zich dikwijls machteloos voelt en dat niet altijd kan verbergen.

Ik hoop dat God hem nu maar snel troost.

T.S